

Verloren schatten

‘Jeruzalem is ... gedachtig aan al haar gewenste dingen’ (Klaagl. 1:7).

‘Toen kwam hij tot zichzelf en zei: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed ...’ (Luk. 15:17).

De Klaagliederen van Jeremia bezingen op een ontroerende manier de ellende van Jeruzalem, dat in de dagen van haar ellende indachtig wordt aan al haar verloren schatten. Door eigen schuld is Jeruzalem in haar ellendige toestand gekomen, dat is wel het ergste! De herinnering aan betere dagen drukt haar temeer terneer omdat zij beseft dat deze toestand door haar eigen schuld ontstaan is. Zoals de jongste zoon in de gelijkenis zijn vader verliet en naar een vergelegen land reisde, zó heeft Juda zijn God verlaten! Juda heeft de eer van de Heer diep door het slijk gehaald, in plaats van zijn God te verheerlijken; zijn naam betekent immers ‘God-lover’. De glorie van de stad Jeruzalem en heerlijkheid van de tempel en de eredienst zijn vergaan.

De profeet Jeremia, die zich met de stad en met het volk één maakte, in het gevoel van medeschuldig te zijn voor God, spreekt het hier uit: om onze zonden, om de zonden van onze priesters en profeten, zijn wij in dit alles gekomen.

Toch is er een lichtpunt in Jeremia’s klaaglied, dit lichtpunt is de hoop op Gods barmhartigheid. Deze hoop wordt verwoord in de klaagzang aan het eind een jubellied: ‘Gij, o Heere, zit in eeuwigheid, Uw troon is van geslacht tot geslacht’ (Klaagl. 5:19). De God Israëls is de Eeuwige-Getrouwe! Zou Hij Zijn volk niet genadig zijn? God heeft Jeruzalem de herinnering aan al de verloren schatten teruggegeven, God wilde door deze herinnering de schuldige opnieuw tot Zich trekken.

Zo is de herinnering aan het vaderlijke huis in Lukas 15 door God gebruikt om de verloren zoon in de armen van de vader te brengen. Zegt hij niet in zijn bittere ellende: ‘Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed, en ik verga hier van de honger?’

Jeremia klaagt óók over de vrienden en liefhebbers. ‘Nog bezweken ons onze ogen, ziende naar onze ijdele hulp; wij zagen uit met ons uitzien, naar een volk dat niet kon verlossen’ (Klaagl. 4:17).

Echter, ook het gedrag van de vrienden in Lukas 15, hoe ook af te keuren, moet ten slotte toch meewerken om Gods doel te bereiken! De afgedwaalde zoon wordt indachtig aan het vele goede dat hij eens bij de vader genieten mocht, zoals Jeruzalem indachtig werd aan al Gods beloften over haar en Zijn zegeningen uit het verleden. Eens was het de stad van de grote koning! Dáár stond Salomo’s tempel, het huis des HEEREN! Dáár stond Davids troon! Dáár weerklonken de lofzangen van Israël! Dáár werd Gods Naam gróótgemaakt!

Jeruzalem: was het niet bijna ten hemel toe verhoogd? En nu had de Heer ‘de heerlijkheid van Israël van de hemel op de aarde neergeworpen’ (Klaagl. 2:1). Jeruzalem was ‘wonderbaarlijk omlaag gedaald’ (Klaagl. 1:9). Haar vijanden hoonden: ‘Waar is nú uw God?’ De tegenstander had zijn hand aan de ‘gewenste dingen’ geslagen en had ze verontreinigd. De parels waren voor de zwijnen geworpen. Is het een wonder, dat Jeremia aangegrepen werd door hetgeen hij doorgemaakt had en met zijn ogen zag?

Hoe velen in de Christenheid van vandaag zijn Jeruzalem gelijk geworden! Hoe veel Christenen hebben álles prijsgegeven en zwerven rond in een 'ver en vreemd land' en worden 'door honger verteerd'?! God geve dat in de woestijn van hun ellende de herinnering opbloeit, dat zo'n afgedwaald hart indachtig wordt aan al die kostbare, maar nu vaak vergeten en geminachte en weggeworpen dingen. God wil ook ons door de herinnering terugbrengen. O, dat wij allen toch mochten omkeren tot de 'vergeten' schatten, die eens zo kostbaar waren voor het hart!

Is er dan voor de hongerende geen hoop? God zij dank, er is hoop! Denk maar aan de vader in de gelijkenis van de verloren zoon. Die zoon heeft de weg naar huis ingeslagen, en hij weet wat hij zeggen zal: 'Ik heb gezondigd ... ik ben niet meer waard uw zoon te heten' (Luk. 15:21). Zal hij zich aandienen als een van de vele dagloners van zijn vader? Maar zie: de vader ziet de zoon al van ver! Hij bespaart het hem de laatste stappen alléén te gaan! Hij snelt de afgedwaalde tegemoet. Maar het heerlijkste is wel dat hij hem een plaats geeft aan zijn eigen hart en aan zijn tafel. 'Zij begonnen vrolijk te zijn': de verlorene is gevonden en deelt nu in de blijdschap van de vader.

Ja, we mogen ons allen afvragen hoe het staat met ónze harten ten opzichte van het genieten van de kostbaarheid van Zijn heerlijke Persoon: onze geliefde Heer en Heiland, met het genieten van Zijn offer op het kruis van Golgotha, met de heerlijkheid van de plaats waar Hij Zelf in het midden van de Zijnen wil zijn. Zijn het nog slechts 'herinneringen' van vroeger, of geeft dit alles ook ons nu nog een oorzaak van lof, dank en aanbidding?

Verkort naar J. Tiesema.